

BILANCES

WWW.JURIDISKIEPADOMI.LV

JURIDISKIE PADOMI

Izdevniecība „Lietišķās informācijas dienests”

Nr. 7 (49), 2017. gada jūlijs



Mārtiņš Gailis
Hipersaišu
brīvība un
tās robežas
12. lpp.

Iveta Zelča
Darba uzteikums
saistībā ar
darba līguma
grozījumiem
18. lpp.

Kaspars Rācenājs
Augstākās tiesas
atziņas darba
strīdos
2017. gada
22. lpp.

Jānis Zeltiņš
PVN kompensēšana
zemes nomas
tiesiskajās
attiecībās
25. lpp.

Raivo Raudzeps
Iepirkumu
regulējuma
atšķirības
Baltijas
valstīs
4. lpp.

Nosacījumi
preču piegādes
atbrīvojumam
no PVN
28. lpp.

€ 8,00

ISSN 1407-5709

9 177340 715700071 07



Iepirkumu regulējuma atšķirības Baltijas valstīs

Latvijā pamazām „ieskrienas” jaunais Publisko iepirkumu likums, tāpat nesnauž mūsu kaimiņi – arī Igaunijas iepirkumu sistēma piedzīvo pārmaiņas. Uzņēmējiem, kas strādā Baltijas tirgus mērogā un pretendē uz iepirkumiem Lietuvā un Igaunijā, svarīgi zināt, kādas atšķirības un specifika ir katras valsts publisko iepirkumu regulējumā. Kas jāņem vērā, startējot kaimiņvalstu konkursos? Tas ir galvenais temats sarunā ar zvērinātu advokātu **Raivo Raudzepu, zvērinātu advokātu biroja Sorainen vadošo speciālistu.** Sarunas izskaņā pievēršamies arī pirmajiem secinājumiem, kurus var izdarīt, kopš 1. martā Latvijā stājās spēkā jaunais likums.

Cik lielā mērā iepirkumu regulējums Baltijas valstīs ir vienots, cik atšķirīgs?

Eiropas Savienības direktīvas prasības jau neatskiras, tiesa gan, noteiktos jautājumos dalībvalstīm ir izvēles brīvība direktīvas normas transponēt nacionālajos tiesību aktos atšķirīgi. Praksē ir tā, ka katrā valstī normatīvais regulējums ir ar savām niansēm. Tāpēc, ja Latvijas komersanti labi orientējas mūsu likumā un Ministru kabineta noteikumos, tad tas nebūt nenozīmē, ka viņiem būtu tikpat vienkārši piedalīties iepirkumos Igaunijā vai Lietuvā.

Kā atšķiras piedāvājumu izvērtēšanas kritēriji Baltijas valstīs? Vai Igaunijā un Lietuvā galvenais faktors ir zemākā cena vai izdevīgākais piedāvājums? Kā to izvērtē?

Latvijā, kā zināms, cenu kā galveno kritēriju turpmāk paredzēts izmantot tikai ierobežotā skaitā gadījumos – mazajos, sociālo pakalpojumu un citos īpašajos iepirkumos, kā arī gadījumā, ja tehniskā specifikācija ir tik detalizēta, ka citiem kritērijiem nav nozīmes. Lietuvā nav tik ierobežota pieeja cenas izmantošanai kā vērtēšanas kritērijam. Lietuvā cena var būt noteicošais kritērijs lielākajā daļā iepirkumu, taču viņiem ir cits, īpatnējs ierobežojums – ir noteikts, ka iepirkumu, kuros izmanto zemāko cenu kā galveno kritēriju, kopējai summai nevajadzētu pārsniegt 70% no visu iepirkumu vērtības. Es gan nezinu, kā lietuvieši praktiski spēj kontrolēt šīs normas ievērošanu. Savukārt Igaunijā zemākajai cenai kā vērtēšanas kritērijam nav ierobežojumu. Lidz ar

to Latvijā šajā ziņā ir striktāks regulējums. Tomēr ES direktīvu mērķis ir pamazām izskaust zemāko cenu kā vienīgo kritēriju visās ES dalībvalstīs, līdz ar to virzība ir uz to, ka cenas nozīmei iepirkumos būtu jāsamazinās.

Vai citās Baltijas valstīs tiek vērtēts arī tas, vai piedāvājums nav nepamatoti lēts?

Gan Igaunijā, gan Lietuvā normatīvajos aktos ir noteikti vairāki gadījumi, kad pasūtītājam jāvērtē, vai piedāvājums nav nepamatoti lēts. Tas saistīts ar piedāvājumu savstarpējām cenu atšķirībām – ja lētākā cena, salīdzinot ar otru lētāko, ir zemāka par noteiktu procentu skaitu vai arī ja ir noteikta procentu atšķirība no konkursa vidējā cenu piedāvājuma, tad pasūtītājam jāvērtē, vai šāds piedāvājums nav nepamatoti lēts. **Tas nenozīmē, ka šāds pretendents no konkursa uzreiz tiek izslēgts, bet viņa piedāvājums tiek detalizēti izvērtēts, lai saprastu, vai šāda cena ir pamatota.** Interesanti, ka Igaunijā tiek ieviesta norma, no kuras Latvija ir atsacījusies, – prasība par to, ka darba algai pretendenta uzņēmumā ir jābūt noteiktā apmērā no vidējās darba algas valstī konkrētajā profesijā.

Ne mazāk interesants ir jautājums par kvalifikācijas prasībām un izslēgšanas gadījumiem. Kādi kritēriji pretendentiem jāizpilda Lietuvā un Igaunijā, lai vispār varētu piedalīties iepirkuma konkursā?

Ari Lietuvā un Igaunijā ir noteikti kā obligātie izslēgšanas kritēriji, tā arī gadījumi, kad pasūtītājs var

NUMURA
INTERVIJA

Nr. 7 (49), 2017. gada jūlijs 5

**NUMURA
INTERVIJA**

► izvēlēties – liegt pretendentam dalību iepirkumā vai neliegt. Baltijas valstīs šajā ziņā pastāv atšķirības. Kā zināms, Latvijā ir trīs gadījumi, kuros pasūtītājam ir dota izvēles brīvība pretendenta izslēgšanā, – ja pretendents iepriekš nav pildījis līgumu ar konkrēto pasūtītāju; ja līgums nav ticis pildīts ar kādu citu publisku personu un šo neizpildi ir atzinusi tiesa; kā arī tad, ja ir smagi profesionālās darbības pārkāpumi.

Lietuvā pie izvēles izslēgšanas gadījumiem ir ierindoti arī vides tiesību pārkāpumi, sociālo vai darba tiesību pārkāpumi, maksātnespējas gadījumi, kamēr Latvijā gan maksātnespējas gadījumi, gan darba tiesību pārkāpumi ir obligātie izslēgšanas kritēriji. Latvijā kā obligāts izslēgšanas kritērijs ir nodokļu parādi, savukārt Igaunijā tas ir izvēles kritērijs. Turklāt Igaunijā, stājoties spēkā jaunajam likumam, nodokļu parādus būs atļauts nomaksāt. Latvijā šāda norma arī iepriekš pastāvēja, bet nu jau kādu laiku vairs ne. Interesanti, ka Lietuvā iepriekšēja līguma neizpilde ir obligātais izslēgšanas kritērijs un pat ir izveidots komersantu „melns saraksts”. Ja komersants vai to apvienība nav izpildījusi līgumu ar kādu Lietuvas pasūtītāju, tad viņi, ja vien neuzsāk strīdu tiesā, tiek iekļauti šajā sarakstā un noteiktu laiku pēc tam nav tiesīgi piedalīties citos publiskajos iepirkumos Lietuvā. Turklāt „melnā sarakstā” ierindo gan atsevišķus ģenerāluzņēmējus, gan uzņēmumu apvienības, taču – ne apakšuzņēmējus. Respektīvi, mazāks risks ir būt par apakšuzņēmēju, nevis par ģenerāluzņēmēju.

Kāda ir iepirkumu apstrīdēšanas kārtība Igaunijā, kāda Lietuvā? Vai arī tur jāmaksā depozīts?

Katrā valstī šī kārtība ir citāda. Latvijā, kā zināms, iepirkumos zem noteiktā līgumcenu sliekšņa apstrīdēt iepirkumu var tikai uzreiz administratīvajā tiesā, bet virs šī sliekšņa – vispirms jāsniedz sūdzība Iepirkumu uzraudzības birojam un, ja to noraida, tad var doties uz administratīvo tiesu. Igaunijā nepastāv analoga iestāde mūsu Iepirkumu uzraudzības birojam, bet tur pastāv tiesai līdzīgs veidojums – īpaša personu, varētu teikt, iepirkumu tiesnešu, komisija, kas izskata iepirkumu strīdus. Savukārt Lietuvā vispirms ar pretenzijām (gan par nolikuma iekļautajām prasībām, gan par pieņemtajiem lēmumiem) ir jāvērsas pie paša pasūtītāja un tikai pēc tam var doties uz tiesu. Turklāt Lietuvā pēc izstrīdēšanās ar pasūtītāju parasti dodas uz vispārējās jurisdikcijas tiesu. Lietuvā gan ir arī iestāde, kas līdzinās mūsu Iepirkumu uzraudzības birojam, un arī to var iesaistīt strīda risināšanā. **Depozīta sistēma gan nepastāv ne Lietuvā, ne Igaunijā – šajā ziņā Latvija ir unikāla.**

Vai, apstrīdot konkursa rezultātus, iepirkums tiek apturēts?

Pēc kaimiņvalstu kolēģu teiktā, situācija ir līdzīga

kā pie mums – ja kāds no konkursa dalībniekiem vērsies tiesā, līguma parakstīšana automātiski netiek apturēta. Tas notiek tikai gadījumā, ja tiesa par to īpaši nolemj. Līdzīgi kā Latvijā – ir specifiski jālūdz tiesa, lai tā piemērotu pagaidu noregulējumu, aizliedzot pasūtītājam parakstīt līgumu. Jāsaka gan, ka tiesas par šo pagaidu noregulējumu lemj apmēram mēnesi, un pa to laiku līgumi visbiežāk jau ir parakstīti.

Iznāk, ka prakse neatbilst pretendenta tiesībām uz tiesisku risinājumu...

Jā, vispārējais administratīvais process nav pielāgots, lai risinātu iepirkumu strīdus.

Latvijā kā obligāts izslēgšanas kritērijs ir nodokļu parādi, savukārt Igaunijā tas ir izvēles kritērijs.

Vai esat konstatējuši kādas vēra ņemamas atšķirības arī regulējumā par apakšuzņēmējiem?

Pamatā regulējums neatšķiras, izņemot vienu konkrētu jautājumu. Latvijā un Lietuvā apakšuzņēmējiem ir paredzēta iespēja noteiktos gadījumos saņemt maksājumus tieši no pasūtītāja, savukārt Igaunijā šādas iespējas nav. Tomēr viņiem ir cits mehānisms – ja apakšuzņēmējs argumentēti pamato, tad pasūtītājs var apturēt maksājumus ģenerāluzņēmējam.

Cik rūpīgi Lietuvā un Igaunijā skatās uz apakšuzņēmēju pārbaudēm gadījumos, kad ģenerāluzņēmējs balstās uz apakšuzņēmēju spējām?

Šajā gadījumā kontrole visās valstīs ir līdzīga. Kvalifikācijas nosacījumi Igaunijā ir striktāki attiecībā uz būvniecības nosacījumiem, bet ne tik strikti attiecībā uz pakalpojumu un preču iepirkumiem. Latvijā un Lietuvā apakšuzņēmēji tiek kontrolēti vienādi stingri neatkarīgi no iepirkuma veida. **Tāpat visās trijās valstīs ir iespēja noteiktos gadījumos pieprasīt, lai apakšuzņēmējs kopā ar ģenerāluzņēmēju ir solidāri atbildīgs jeb līdzatbildīgs pasūtītāja priekšā.**

Vai klienti ir stāstījuši par to, cik vispār atvērts ir Baltijas valstu iepirkumu tirgus kaimiņvalstu uzņēmējiem? Vai tiek meklēti kādi formāli iemesli, lai aizsargātu vietējos uzņēmējus?



Pēc sarunām ar dažādiem uzņēmējiem rodas iespaids, ka Igaunijā iepirkumu process ir neitrāls, atvērtāks, bet Latvijā un Lietuvā ir vērojama tendence dot priekšroku „savējiem”. Nereti ir bijis tā, ka mūsu apkalpotajiem klientiem no citām Baltijas valstīm Latvijā nākas ciest, saskaroties ar ne pārāk caurskatāmām lietām.

Vai ir bijuši arī gadījumi, kad šie uzņēmēji vērsās kādā iestādē ar sūdzībām, varbūt pat Eiropas Savienības līmenī? Ko vispār uzņēmējs šādos gadījumos var darīt?

Eiropas Savienības līmenī ne, tas neatmaksājas. Uzņēmējam primārā interese, protams, ir noslēgt līgumu. Ja tiesāšanās rezultātā varētu noslēgt līgumu, tad interese par tiesāšanos būtu daudz lielāka. Taču, tā kā parasti šādas izredzes nav lielas, tad tiesājas tikai tad, ja ir ļoti principiāls strīds, kas var ietekmēt iepirkumu praksi nākotnē.

Vai tiesām nav iespējas vērsties ar sūdzību Eiropas Savienības struktūrās, piemēram, Eiropas Komisijā?

Eiropas Komisijā ir jēga vērsties tikai tad, ja iespējams konstatēt, ka nacionālajā regulējumā nav pareizi pārņemtas ES direktīvas. Tiesa saikne ar konkrētu iepirkumu šādā gadījumā nebūtu, bet tiktu vērtēta normatīvo aktu atbilstība. Netiešā veidā iespējams nonākt arī Eiropas Savienības Tiesā – vērsties administratīvajā tiesā Latvijā, un, ja pastāv neskaidrības par Latvijas normatīvo aktu atbilstību ES regulējumam, Latvijas tiesa var vērsties ES Tiesā ar prejudiciālo jautājumu.

Foto: Aivars Siliņš

Taču pirmajā gadījumā arī pats komersants var vērsties Eiropas Komisijā?

Iesniegumu var rakstīt, taču tas automātiski nenozīmē, ka Komisija uzsāks pārkāpuma procedūru. Komisija izvērtēs, pieprasīs paskaidrojumus un tad lems, vai uzsākt pārkāpuma procedūru pret valsti.

Kopš jaunā Publisko iepirkumu likuma pieņemšanas pagājuši gan tikai trīs mēneši, bet varbūt no kontaktiem ar klientiem jau ir radušies pirmie secinājumi – kā jaunās normas iedzīvojas praksē, kas strādā, kas ne?

Nopietnus secinājumus izdarīt vēl nevar. Daži secinājumi gan radušies no gadījumiem, kad esam palīdzējuši pasūtītājiem organizēt iepirkumus saskaņā ar jauno likumu. Ir vairākas lietas, kas izraisa jautājumus. Piemēram, ja runājam par profesionālās darbības pārkāpumiem, nav skaidrs – kā šo normu piemērot ārvalstu komersantiem? Ārvalstu komersantus taču nesodīs pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa vai Latvijas Krimināllikuma! Cik sīki būtu jāiedziļinās pārkāpumu līdzībā ar šo komersantu mītnes valstīs izdarītajiem pārkāpumiem?

Publisko iepirkumu konferencē februāra beigās juristi gandrīz vienbalsīgi puda bažas par jēdziena „tehniski detalizēta specifikācija” izpratni. Jūs toreiz sacījāt, ka, slēpjoties aiz „tehniski detalizētas specifikācijas”, pasūtītāji tomēr mēģinās joprojām piemērot tikai zemāko cenu kā vērtēšanas kritēriju. Vai parādās pirmie piemēri, kas to apliecina? ▶

NUMURA INTERVIJA

Nr. 7 (49), 2017. gada jūlijs 7

**NUMURA
INTERVIJA**

Ar Raivo Raudzepu
sarunājās
Ikars Kubliņš,
portāla *Plz.lv*
redaktors

► Arī ar šo jautājumu man jau nācies sastapties praksē, palīdzot pasūtītājam pakalpojumu iepirkuma konkursā. Jāatzīst godīgi, šajā konkrētajā gadījumā arī man bija jāpiekrīt, ka cena ir pati loģiskākā izvēle, kā vērtēt šos piedāvājumus, jo citiem kritērijiem tur nebija nekādas lomas. Atlasot pretendētus ar vajadzīgo kvalifikāciju, atlika tikai vērtēt, cik izmaksās konkrētā darba paveikšana. Sežot pie galdā un teoretizējot, šķiet, ka saimnieciski izdevīgākā piedāvājuma meklēšana vienmēr ir vienīgā pareizā pieeja, bet praksē parādās situācijas, kad tas nav nepieciešams. Protams, ir jāvirzās uz to, ka papildus cenai vērtē vēl citus kritērijus, taču – ne vienmēr.

Vai pasūtītājiem un arī komersantiem Latvijā ir skaidrs, kas var būt šie „visi pārējie kritēriji”? Spriežot no jūsu sacīta konferencē, kritēriji var būt ļoti plaši interpretējami – no aprītes cikla izmaksām līdz pat sieviešu un vīriešu līdztiesībai darbavietā... Vai mūsu pasūtītājiem tā nav „kosmosa zinātne”? Vai tik smalkus kritērijus kāds vispār piemēros, un vai vispār ir skaidrs, kādus kritērijus piemēros?

Tas ir atkarīgs no katra pasūtītāja profesionalitātes un viņa vajadzībām. Iespēju katalogs, ko piedāvā ES direktīva (un neliedz Latvijas likums) ir ļoti plašs. Jautājums, kādu mērķi pasūtītājs vēlas sasniegt – vai tikai iegūt precī vai pakalpojumu vai arī veicināt noteikta veida politiku, sociālus labumus un tamlīdzīgas lietas. Tiešās valsts pārvaldes iestādes varētu domāt arī par šiem sociālās politikas jautājumiem. Savukārt valsts kapitālsabiedrību iepirkumos droši vien dominēs saimnieciska rakstura intereses – par saprātīgu summu nopirkt pieņemamu kvalitāti.

Ja kritēriji ir tik daudzveidīgi un neprognozējami, kā pretendents var sagatavoties iepirkumam?

Katra konkrētā iepirkuma nolikumā pasūtītājam skaidri jādefinē, kādus kritērijus tas vērtēs.

Jūs esat sacījis, ka likums – faktiski tā ir puse no iepirkumu regulējuma, bet pavadošie Ministru kabineta noteikumi veido otru pusi. Līdz šim publiskajā telpā vairāk runāts tieši par likuma normām, bet vai ir kādas interesantas nianšes, kas atklājas iepirkumu jomu regulējošajos jaunpieņemtajos valdības izdotajos noteikumos?

Protams, lai organizētu iepirkumu, Ministru kabineta noteikumi ir jāpārzina precīzi, jo tie nosaka kārtību, kādā iepirkums veicams. Agrāk tas viss bija aprakstīts likumā, taču ne tik detalizēti. Ir dažas atšķirības no iepriekšējā regulējuma, piemēram, termiņu ziņā, bet kopumā nekas būtisks nav mainījies. Svarīgākie jaunumi ir konkrēts profesionālās darbības pārkāpumu saraksts, kas līdz šim Latvijas iepirkumu regulējumā nebi-



Patlaban aktuāli ir noteikumi par t.s. zaļajiem iepirkumiem, bet tuvākajā nākotnē – līdz 2019. gadam – būs jāievieš būvniecības klases.

ja, kā arī, protams, depozīta iemaksāšanas un atmaksāšanas kārtība, ja tiek iesniegta sūdzība Iepirkumu uzraudzības birojā par konkursa rezultātiem.

Vai ir palikušas kādas uz iepirkumu regulējumu attiecināmas Ministru kabineta noteikumu „astes”, kas vēl nav apstiprinātas valdībā?

Patlaban aktuāli ir noteikumi par t.s. zaļajiem iepirkumiem, bet tuvākajā nākotnē – līdz 2019. gadam – būs jāievieš būvniecības klases. Likums paredz, ka būvkomersanti tiks iedalīti būvniecības klasēs – katrā klasē esošais būvkomersants atbildīs noteiktām kvalifikācijas prasībām un drīkstēs veikt noteikta veida būvdarbus. Jo augstāka klase, jo sarežģītākus būvdarbus drīkstēs veikt. Šajā ziņā paredzamas lielas diskusijas, jo pēc būtības šie noteikumi sadalīs būvniecības tirgu. **IP**

Foto: Alvars Siliņš

Atbilstoši Publisko iepirkumu likuma deleģējumam izdotie noteikumi

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 107 „Iepirkuma procedūru un metu konkursu norises kārtība”
 Noteikumi nosaka iepirkuma procedūru un metu konkursu norises kārtību, kas regulē iepirkumu procedūru un metu konkursu norises kārtību, ciktāl to neregulē Publisko iepirkumu likums.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 105 „Noteikumi par publisko iepirkumu līgumcenu robežvērtībām”
 Noteikumi nosaka publisko iepirkumu līgumcenu robežvērtības, pamatojoties uz Eiropas Savienības starptautiskajām saistībām attiecībā uz līgumcenu robežvērtībām, kas jāievēro pasūtītājam un sabiedrisko pakalpojumu sniedzējam.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 103 „Publisko iepirkumu paziņojumi un to sagatavošanas kārtība”
 Noteikumi nosaka publisko iepirkumu paziņojumu saturu un kārtību, kādā aizpilda un sagatavo paziņojumus publicēšanai.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 109 „Noteikumi par profesionālās darbības pārkāpumiem”
 Noteikumi nosaka smagus profesionālās darbības pārkāpumus, par kuriem pasūtītājs var izslēgt kandidātu vai pretendentu no turpmākās dalības iepirkuma procedūrā.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 108 „Publisko elektronisko iepirkumu noteikumi”
 Noteikumi nosaka informācijas sistēmu, kurā iegūstama informācija, lai pārbaudītu, vai kandidāts vai pretendents nav izslēdzams no dalības iepirkuma procedūrā; centralizēti iepirkamo preču un pakalpojumu grupas un centralizēto iepirkumu institūcijas, kā arī to sniegto pakalpojumu izmantošanas nosacījumus, kā arī prasības un standartus sistēmām, kas tiek izmantotas piedāvājumu un pieteikumu iesniegšanai.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 106 „Noteikumi par autotransporta līdzekļu kategorijām, kuru iepirkumos piemēro īpašas prasības, un autotransporta līdzekļu ekspluatācijas

izmaksu aprēķināšanas metodiku”
 Noteikumi nosaka transportlīdzekļu kategorijas, uz kurām iepirkumos attiecināmas Publisko iepirkumu likuma 54. pantā un Sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju iepirkumu likuma 21. pantā minētās prasības, kā arī šo transportlīdzekļu darbmuža ekspluatācijas izmaksu aprēķināšanas metodiku.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 110 „Noteikumi par depozīta maksājumu”
 Noteikumi nosaka kārtību, kādā par iesniegumu par iepirkuma procedūras pārkāpumiem samaksā vai iesniedz un atmaksā vai atdod depozītu.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. marta noteikumi Nr. 180 „Tiesās pārvaldes iestāžu rīkotajos iepirkumos izvirzāmās preču un pakalpojumu energoefektivitātes prasības”
 Noteikumi nosaka tiesās pārvaldes iestāžu rīkotajos iepirkumos izvirzāmās prasības attiecībā uz preču un pakalpojumu energoefektivitāti.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 104 „Noteikumi par iepirkuma procedūru un tās piemērošanas kārtību pasūtītāja finansētiem projektiem”
 Noteikumi nosaka iepirkuma procedūru un tās piemērošanas kārtību, kā arī personas, kuras piemēro šo procedūru, ja līguma izpildi, kas nav minēts Publisko iepirkumu likuma 6. pantā, no saviem līdzekļiem vai no Eiropas Savienības politiku instrumentu vai citas ārvalstu finanšu palīdzības un nacionālā līdzfinansējuma līdzekļiem finansē persona, kura ir pasūtītājs Publisko iepirkumu likuma izpratnē.

■ Ministru kabineta 2017. gada 28. februāra noteikumi Nr. 102 „Noteikumi par oficiālās statistikas veidlapu paraugiem iepirkumu jomā un veidlapu iesniegšanas un aizpildīšanas kārtību”
 Noteikumi nosaka valsts statistikas pārskatu veidlapu paraugus iepirkumu jomā, ko aizpilda pasūtītāji Publisko iepirkumu likuma izpratnē un sabiedrisko pakalpojumu sniedzēji Sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju iepirkumu likuma izpratnē, kā arī šo veidlapu iesniegšanas un aizpildīšanas kārtību.

Atbilstoši Publiskās un privātās partnerības likuma deleģējumam izdotie noteikumi

■ Ministru kabineta 2017. gada 3. maija noteikumi Nr. 244 „Koncesijas procedūras paziņojumi un to sagatavošanas kārtība”
 Noteikumi nosaka koncesijas procedūras paziņojumu saturu, kārtību, kādā tie iesniedzami Iepirkumu uzraudzības biroja, kā arī paziņojumu veidlapu paraugus.

Jaunās direktīvas publisko iepirkumu un koncesiju jomā

■ Eiropas Parlamenta un Padomes direktīva 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ direktīvu 2004/18/EK.
 ■ Eiropas Parlamenta un Padomes direktīva 2014/25/ES (2014. gada 26. februāris) par iepirkumu, ko īsteno subjekti, kuri darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs, un ar ko atceļ direktīvu 2004/17/EK.
 ■ Eiropas Parlamenta un Padomes direktīva 2014/23/ES (2014. gada 26. februāris) par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu.

Informācija par publiskajiem iepirkumiem Igaunijā

<https://riigihanked.riik.ee>

Publisko iepirkumu uzraudzības biroja kontakti Lietuvā

<http://vpt.lrv.lt/en/>